

Arrest

nr. 218 309 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 december 2018.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoekster kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Duitsland erkend is als vluchteling. Verzoekster betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Duitsland.

Daarnaast wordt geoordeeld dat, zo verzoekster voorhoudt afstand te hebben gedaan van haar statuut in Duitsland, de door haar bijgebrachte documenten niet aantonen dat zij niet meer over een statuut zou beschikken in Duitsland.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontcrachten of weerleggen.

Verzoekster volhardt afstand te hebben gedaan van haar vluchtelingenstatus in Duitsland. Zij legt uit dat zij deze status samen met haar ouders bekomen had, en dat het redelijk en logisch was hiervan afstand te doen nu zij haar man, die in België erkend is, volgt.

De Raad stelt vast dat verzoekster bij haar verzoekschrift nog steeds geen documenten bijbrengt ter staving hiervan. Verzoekster stelt dat het gegeven dat zij in het bezit is van haar Syrisch paspoort een aanwijzing is voor het feit dat zij geen erkend vluchteling meer is, doch zij haalt hiertoe geen objectieve en officiële informatie aan waaruit deze bewering blijkt. Dat zij afstand zou hebben gedaan van haar vluchtelingenstatus blijft dan ook een loze bewering.

In de mate verzoekster hekelt dat zij voor de beslissing werd genomen, niet geconfronteerd werd met het feit dat de Duitse documenten die zij heeft neergelegd niet aanvaard worden als bewijs van haar afstand, wijst de Raad er op dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de verzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

Verzoekster benadrukt dat de door haar neergelegde Duitse reisdocumenten eind november vervallen en houdt voor dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht of deze documenten al dan niet zullen worden hernieuwd. De Raad wijst er evenwel op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de zogenaamde vluchtelingen- dan wel subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitels anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze Richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn, is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd. In het licht van wat voorafgaat, heeft de commissaris-generaal met recht en op goede gronden aangenomen dat het verblijfsdocument dat op basis van de beschermingsstatus is afgeleverd, vervalt maar de beschermingsstatus zelf geldig blijft. De

Raad stelt vast dat verzoekster zulk een premisse weliswaar tegenspreekt, doch nalaat om dwingende argumenten, concrete gegevens of verifieerbare elementen aan te reiken waaruit zou kunnen blijken dat er zich in haar hoofde een andere conclusie opdringt.

4.2. Waar verzoekster opwerpt dat de bestreden beslissing niet op een met redenen omklede wijze oordeelt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Nergens in de wet staat dat de commissaris-generaal bij het nemen van dergelijke beslissing op een met redenen omklede wijze oordeelt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

4.3. Verzoeksters betoog ten aanzien van Syrië, kan evenmin dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voert verzoekende partij aan dat zij afstand heeft gedaan van haar erkenning in Duitsland en dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of zij inderdaad nog beroep kan doen op bescherming van de Duitse autoriteiten. Verzoekende partij wijst er nog op dat haar echtgenoot hier is, en zij hier wil blijven en geen bevestiging kan vragen van haar hoedanigheid van vluchteling nu zij nog niet voldoet aan de voorwaarden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het herhalen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Verzoekende partij herhaalt dat zij afstand gedaan heeft van haar vluchtelingenstatus in Duitsland.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij nog steeds geen documenten bijbrengt waaruit deze bewering blijkt. Ter terechtzitting legt zij een document neer van de stadsdiensten in Mülheim an der Ruhr d.d. 3 januari 2019 waarin geattesteerd wordt dat verzoekende partij zich op 1 januari 2017 wegens een vertrek naar België heeft uitgeschreven en dat zij niet langer in Duitsland is aangemeld. Het gegeven dat verzoekster niet langer woonachtig is in Duitsland en meer bepaald in de stad Mülheim an der Ruhr, is echter geen aanwijzing dat zij niet langer een erkend vluchteling is.

Waar verzoekende partij opwerpt dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of zij inderdaad nog beroep kan doen op bescherming van de Duitse autoriteiten, herhaalt de Raad dat verzoekende partij over de vluchtelingenstatus beschikt in Duitsland en niet aangetoond is dat zij hier niet langer over beschikt. Immers, het is aan verzoekende partij om aan te tonen dat haar erkenning als vluchteling in Duitsland die niet zomaar verdwijnt omdat zij uitgeschreven is uit het bepaalde stad, opgeheven dan wel is ingetrokken.

Dat verzoekende partij heden nog niet voldoet aan de voorwaarden om in België bevestiging aan te vragen van de hoedanigheid van vluchteling, doet aan voorgaande geen afbreuk en neemt niet weg dat zij om bevestiging kan vragen eens zij wel voldoet aan de voorwaarden.

Wat betreft de wens van verzoekende partij om met haar partner in België herenigd te worden, wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoekende partij zich hiertoe tot de daartoe geëigende procedure te wenden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS